

Aage Fogh: Efter den højtærede socialministers tale kunne jeg nøjes med at give den min tilslutning. Jeg forstod på socialministeren, at de takster, der er gældende, er gældende til 1965, så der i og for sig i dag ikke er noget at diskutere.

Når jeg alligevel har bedt om ordet, er det, fordi jeg gerne vil gøre et par bemærkninger, måske ikke i tilknytning til det foreliggende lovforslag, men i tilknytning til de ting, vi diskuterer.

I bemærkningerne til lovforslaget står der:

„Samtidig ønskes gennemført de samme principper, som er foreslået af forslagsstillerne i det den 21. november d. å. fremsatte forslag til lov om ændring i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v.“

Hvis jeg husker rigtigt, var det noget i retning af en rationalisering, man dér var inde på. Jeg vil gerne rejse det spørgsmål over for den højtærede socialminister, om der ikke var grund til at overveje en rationalisering af hele det forsikringsystem, vi har i forbindelse med sygekasserne. Jeg tror i det hele taget, man må indrømme, at den ændring af sociallovgivningen, vi fik i 1933, Steinckes socialreform, der var udmærket for sin tid, trænger til en gennemgribende revision. Vi har ændret og ændret stykkevis gennem nu 30 år med det resultat, at den samlede lovgivning er ikke så lidt indviklet.

Jeg rejser et spørgsmål som det med børnene. Altså, på arbejdsløshedslovgivningens område skal vi tage hensyn til børnene, og her foreslår det ærede medlem hr. Chr. Madsen m. fl., at vi skal tage hensyn til børneantallet. På skattelovgivningsområdet tager vi hensyn til børnene. Hvorfor i alverden kunne vi ikke lave en familielevgivning, der simpelt hen sagde, at så og så mange penge mener vi det er forsvarligt at give til ethvert barn, og de gives allerede inden barnets fødsel, således at enhver gravid kvinde får et tilskud fra en vis tid før fødslen til en vis tid efter fødslen, og derefter får barnet tilskud? Så skulle der ikke gives tilskud på alle mulige andre områder; for det kræver administration i stor udstrækning. Jeg kender det fra arbejdsnævnet, hvor et ikke uvæsentligt antal af de klager, vi får, gælder den slags små spørgs-

mål, om der nu skal gives tilskud til børn i det og det tilfælde eller ikke. Jeg er heller ikke helt sikker på, om vi ikke anvender flere penge til administration på disse områder, end det er nødvendigt. Jeg tror, der må foretages en rationalisering.

Vi har fået et udmærket hæfte med oversigt over statsfinanserne, november 1963. Når jeg heri ser, at statens udgifter til lønninger og pensioner er steget fra 3,1 milliarder kr. til 4,5 milliarder kr. i perioden fra 1960-61 til 1962-63, altså en stigning på 45 pct., så må jeg sige, at det er nu alligevel så mange penge, at der er grund til, at vi ser på det. Jeg kunne dertil føje, at lønninger og pensioner i 1962-63 udgør 50 pct. af statens samlede budget. Det afsnit, der omfatter tjenestemandsløn og anden løn under rubrikken sociale udgifter, udviser en stigning fra 244 mill. kr. til 386 mill. kr. eller en stigning på 60 pct. i løbet af 2 år. Det er kolossalt mange penge, og det er jo muligt, at man kunne spare nogle af dem og bruge dem til fordel for de forsikrede. Derfor vil jeg gerne rejse det spørgsmål over for den højtærede socialminister, om ikke der var grund til, at regeringen overvejede hele problemet med administrationen af denne store, vigtige lovgivning. Jeg kan godt føje til, at efter at have overværet forhandlingerne i går, forhandlingerne om den kommende tillægspensionsordning, er jeg ikke spor i tvivl om, at det vil give en kæmpeadministration, hvortil der skal anvendes meget store beløb. Vi kan forhåbentlig alle sammen være enige om, at det ville være en fordel, hvis nogle af disse penge kunne spares og gå til fordel for de forsikrede.

Altså for så vidt angår det foreliggende lovforslag, kan jeg i henhold til den højtærede socialministers udtalelser sige, at jeg kan ikke medvirke til at gennemføre det, som det foreligger. Hvis det skal behandles i et udvalg, hvor vi kan diskutere forskellige principper, vil jeg meget gerne være med i denne diskussion, men jeg tror, vi skal have flere love med for at få det rigtigt gennemarbejdet.

Grøndahl: Da vi sidst behandlede dette emne, var det under den såkaldte helhedsløsning i februar-marts 1963, altså for kun ca. 10 måneder siden. Forslagsstillerne fremsatte også dengang krav om betydelige for-